

Kapitola 1

Frustrovaně se na sebe mračím do zrcadla. Kčertu s mými vlasy, které se prostě neumějí chovat, a kčertu s Katherine Kavanaghovou, která je nemocná a vystavuje mě tomuhle utrpení. Právě teď bych se měla připravovat na státnice, jež vypuknou příští týden, a místo toho tu zkouším přimět své vlasy k poslušnosti. *Musím se odnaučit chodit spát s mokrou hlavou. Musím se odnaučit chodit spát s mokrou hlavou.* Párkrát si tu mantru přeříkávám, zatímco se ještě jednou pokouším dostat vlasy pod kontrolu. Podrážděně protočím panenky a zadívám se na tu bledou hnědovlasou dívku s modrýma, příliš velkýma očima. Vzdávám to. Jediná věc, která mi zbývá, je svázat ty vzpurné prameny do culíku a doufat, že vypadám aspoň trochu reprezentativně.

Kate je moje spolubydlící a k tomu, aby ulehla s chřipkou, si ze všech možných dnů vybrala právě tenhle. Proto taky nemůže udělat interview do studentských novin, které si domluvila s nějakým průmyslovým magnátem, o němž jsem v životě neslyšela. Takže jsem byla vybrána jako dobrovolník. Mám se šprtat na zkoušky, mám dokončit jednu esej a taky bych měla dnes od-

poledne jít do práce. Ale ne – místo toho se musím sebrat a ujet sto šedesát pět mil až do Seattlu a sejít se tam s nějakým tajemným výkonným ředitelem Grey Enterprises Holdings s.r.o. Pro tak výjimečného podnikatele a hlavního sponzora naší univerzity je čas mimořádně drahý – mnohem dražší než ten můj –, a přesto byl tak laskav, že Kate poskytne interview. Převratná událost, jak mi dotyčná neustále zdůrazňuje. Kčertu s jejími mimoškolními aktivitami.

Kate leží schoulená na gauči v obýváku.

„Mrzí mě to, Ano. Trvalo mi devět měsíců, než jsme se na tom interview dohodli. A trvalo by dalších šest ho přeplánovat – to už budeme mít obě odpromováno. Jako šéfredaktor to prostě nesmím prošvihnout. Prosím...“ žadoní tím svým chraplavým rozbolavělým hlasem. Jak to jenom dělá? Dokonce i nemocná působí rozpustile a tak úchvatně. Má od přírody světlounece zrzavé vlasy a zářivě zelené oči, i když ty jsou teď zarudlé a uslzené. Rychle potlačuju nevíтанou vlnu soucitu.

„Jasně že tam pojedu, Kate. A ty by ses měla vrátit do postele. Nechtěla bys NyQuil nebo Tylenol?“

„NyQuil, prosím tě. Tady máš otázky a můj diktafon. Prostě zmáčkneš nahrávání, vidíš? Dělej si poznámky, já to pak všechno přepíšu.“

„Nic o něm nevím,“ zabrbám a neúspěšně se pokouším krotit vzrůstající paniku.

„Otázky tě povedou. A jeď už. Je to dálka a já nechci, abys tam přišla pozdě.“

„No jo, vždyť už jedu. A ty se vrať do postele. Uvažila jsem ti polívku, tak si ji pak ohřej.“ Věnuju jí laskavý pohled. *Ty jsi jediná, pro koho něco takového udělám, Kate...*

„Ohřeju. Hodně štěstí. A díky, Ano – jako obvykle jsi mi zachránila život.“

Seberu svůj školní batoh, nejistě se na ni usměju a pak už vy-
rážím ze dveří směrem k autu. Nemůžu uvěřit, že jsem ji nechala,
aby mě k tomu přemluvila. Faktem ale je, že Kate přiměje koho-
koliv k čemukoliv. Bude z ní vynikající novinářka. Je výmluvná,
silná, přesvědčivá, schopná argumentovat, překrásná – a je mou
nejmilejší, nejlepší kamarádkou.

Když vyjždím z washingtonského Vancouveru vstříc Portlandu
a mezistátní dálnici I-5, silnice jsou poloprázdné. Ještě je brzy
a já nemusím být v Seattlu dřív než ve dvě odpoledne. Naštěstí mi
Kate půjčila svůj sportovní Mercedes CLK. Nejsem si totiž jistá,
jestli by Wanda, můj staříčkový Volkswagen Brouk, zvládnul dojet
včas. Páni, řídit tenhle mercedes je ale radost, a když sešlápnu
plyn až na podlahu, míle doslova ubíhají.

Mým cílem je sídlo celosvětové společnosti pana Greye. Je
to obrovská dvacetipatrová kancelářská budova, samé oblé sklo
a ocel – architektova představa o užítkovosti – s nápisem GREY
HOUSE diskrétně vyvedeným opět v oceli nad vstupními pro-
sklenými dveřmi. Je čtvrt na dvě, když s pocitem ohromné úlevy,
že nejdu pozdě, vcházím do prostorné, a upřímně i dost zastrašu-
jící vstupní haly z oceli, pískovce a skla.

Za masivním kamenným recepčním pultem se na mě usmívá
velmi atraktivní, pečlivě upravená mladá blondýna. Na sobě má
to nejlíp padnoucí uhlově černé sako s bílou halenkou, jaké jsem
kdy viděla. Působí naprosto bezchybným dojmem.

„Jdu za panem Greyem. Anastasia Steeleová, místo Katherine
Kavanaghové.“

„Omluvte mě na okamžik, slečno Steeleová,“ trochu nadzdvih-
ne obočí, když se před ní sebevědomě postavím. Začínám litovat,
že jsem si nepůjčila jeden z Kateiných blejzrů místo svého tma-
vomodrého sáčka. Vyvinula jsem nadlidské úsilí a vzala si svou

jedinou sukni, k ní celkem ucházející hnědé vysoké boty a modrý svetr. Podle mě je to elegantní. Předstírám, že mi ta blondýna nenahání strach, a strkám si uvolněný pramen vlasů za ucho.

„Slečna Kavanahová je očekávána. Podepište se, prosím, sem, slečno Steeleová. Použijte poslední výtah vpravo a zvolte si dvacáté poschodí,“ usmívá se na mě vlídně, když se zapisuju, ale není pochyb o tom, že se baví.

Podává mi kartičku s výrazným nápisem NÁVŠTĚVA. Neubráním se úšklebku. Osobně si myslím, že je zřejmé, že jsem tu na návštěvě. Vůbec se sem totiž nehodím. *Takové věci se nemějí*, povzdychnu si. S poděkováním se odeírám k výtahům kolem dvou mužů z ochranky, kteří jsou ve svých dokonale padnoucích černých kvádrech mnohem lépe oblečeni než já.

Výtah se mnou do dvacátého patra letí nadzvukovou rychlostí. Dveře se tiše otevírají a já se ocitám v dalším rozlehlém foyer – znovu ta ocel, sklo a bělostný pískovec. Předě mnou se tyčí další kamenný pult a další dokonale černobíle oděná mladá blondýna, která vstává, aby mě pozdravila.

„Slečno Steeleová, počkala byste zde, prosím?“ pokyne mi směrem ke křeslům potaženým bílou kůží.

Za nimi se nachází prostorná prosklená zasedací místnost s velikým stolem z tmavého dřeva a nejméně dvaceti barevně sladěnými židlemi kolem. A za tím vším celoskleněná venkovní stěna, skýtající výhled na panorama Seattlu až k zálivu Sound. Je to omračující scenerie, která mě na chvíli doslova paralyzuje. *Pane jo.*

Sedám si, z batohu lovím otázky, procházím si je a mezitím v duchu spílám Kate, že mi neposkytla aspoň jeho stručný životopis. O muži, se kterým teď povedu rozhovor, totiž nevím zhola nic. Může mu být devadesát, nebo taky třicet. Ta nejistota je rozčilující, začínám mít nervy na pochodu a neklidně poposedávám.

Tyhle řeči z očí do očí mi nikdy moc nešly, spíš dávám přednost anonymitě skupinové diskuse, kdy se můžu nenápadně skrývat v zadní části místnosti. Abych pravdu řekla, ze všeho nejvíc preferuju svou vlastní společnost, nejlépe usazená na pohovce v univerzitní knihovně s nějakou britskou klasikou v ruce. A ne sedět a svíjet se v nějaké kolosální budově z kamene a skla.

Sama nad sebou obracím oči v sloup. *Koukej se sebrat, Steeleová.* Soudě podle budovy, která je až příliš moderní a sterilní, tipuju Greye na čtyřicátníka: nejspíš bude v dobré kondici, opálený a blond, aby ladil s personálem.

Další elegantní bezchybně oblečená blondýna vchází velkými dveřmi vpravo. Co to tu s těmi dokonalými blondýnami mají? To je jak ve Stepfordu. S hlubokým nádechem vstávám.

„Slečna Steeleová?“ táže se poslední blondýna.

„Ano,“ zaskřehotám a odkašlu si. „Ano.“ Vida, teď už to znělo mnohem přesvědčivěji.

„Pan Grey vás přijme za okamžik. Mohu vám vzít to sako?“

„Och, prosím.“ Snažím se z něj vyvléknout.

„Bylo vám nabídnuto nějaké občerstvení?“

„Ehm – ne.“ Páni, nedostanu blondýnu číslo dvě do potíží?

Třetí blondýna zabodne do mladé ženy za pultem pohled a zamračí se na ni.

„Dáte si čaj, kávu, vodu?“ ptá se, když obrátí svou pozornost zpátky ke mně.

„Sklenka vody bude stačit, děkuji,“ zamumlám.

„Olivie, opatři prosím slečně Steeleové sklenici vody,“ vyzve Olivii příkře. Ta okamžitě vyskakuje a odchází ke dveřím na druhé straně haly.

„Omlouvám se, slečno Steeleová, Olivie je naše nová stážistka. Posadte se, prosím. Pan Grey bude zaneprázdněn ještě pět minut.“

Olivie se vrací s velkou sklenicí ledově vychlazené vody.

„Prosím, slečno Steeleová.“

„Děkuji.“

Blondýna číslo dvě mašuruje zpátky za přepážku, její podpatky na kamenné podlaze pravidelně klapou a rezonují. Sedá si a společně s blondýnou číslo tři se vrací ke své práci.

Možná pan Grey trvá na tom, aby všechny jeho zaměstnankyně byly blondýny. Mimoděk se zamýšlím nad tím, jestli je to vůbec legální, když vtom se náhle otevrou dveře kanceláře a z nich vyjde vysoký, vkusně oděný muž tmavé pleti s krátkými dredy. Teď už je jisté, že jsem se oblékla špatně.

Obrací se a do dveří říká: „A co si dát tento týden golf, Greyi?“

Odpověď neslyším. Otáčí se, a když mě spatří, usměje se tak, až se mu kolem očí utvoří vějířky vrásek. Olivie se mezitím vymrštila a přivolala výtah. Zdá se, že je to přebornice ve vyskakování ze židle. Ona je nervóznější než já!

„Na shledanou, dámy,“ loučí se ten muž a nastupuje do výtahu.

„Pan Grey vás nyní přijme, slečno Steeleová. Prosím, vstupte,“ vyzývá mě blondýna číslo dvě.

Tak trochu nejistě se zvedám, snažím se zklidnit své rozjitřené nervy. Sbíráím svůj batoh, odkládám sklenici s vodou a kráčím směrem k pootevřeným dveřím.

„Nemusíte klepat – jen vstupte,“ usměje se na mě.

Zatlačím do dveří, a jak do nich vcházím, klopýtnu. Zakopávám o svou vlastní nohu a rýtím se do kanceláře hlavou napřed.

Kruci, kruci – já a moje obě levé nohy! Klečím na všech čtyřech ve dveřích kanceláře pana Greya a něčí ruce mě jemně svírají, aby mi pomohly vstát. Je mi tak trapně – kčertu s tou mojí neohrabaností. Musím se doslova přinutit, abych vzhlédla. Do háje – je tak mladý.

„Slečno Kavanaghoová,“ podává mi ruku s nezvykle dlouhými prsty, když konečně stojím. „Christian Grey. Jste v pořádku? Nechcete se posadit?“